

O, hoe gaarne zouden wij, al was het maar iets weten van wat die beide mannen in die twee weken samen besproken hebben! Maar noch Lukas, noch Paulus zelf, noch ook Petrus vermeldt er iets van. En daar wij weten, dat dit onder Gods leiding is geschied, moeten wij ook gelooven, dat het beter is, dat wij het niet weten. Niet alleen wat God ons in Zijn Woord openbaart, is tot ons bestwil, ook wat Hij ons verbergt. De Heilige Schrift is het werk van den Goddelijken Keurmeester, en wij gelooven, dat Zijn keuze, óók wat inhoud en vorm der Schrift betreft, zoo en niet anders voor ons de beste is.

Wat we wèl weten, is, dat Paulus te Jeruzalem aanstonds Stephanus' werk overneemt: hij gaat prediken in de Grieksche synagogen.

Maar het duurt niet lang, of de Joden bedreigen wederom zijn leven. En ten tweeden male helpen de discipelen hem met goed gevolg ontvluchten. Ditmaal zenden ze hem buitenslands, naar zijn geboortestad Tarsen, het zeker wijzer achtende, dat Paulus voor eenige jaren zijn land zou verlaten, tot de woede der Joden bedaard was.

Nauw was zijn loopbaan aangevangen, of hij merkt, welk een doodelijken haat hij zich van den kant der Joden op den hals gehaald heeft. Het was zijn eigen, oude haat tegen de Nazarëners, dien Christus met één slag in hem gedood had.

Is daarom de wroeging over zijn verleden Paulus altijd bijgebleven, omdat hij zijn leven lang aan dat verleden is herinnerd door de vervolgingswoede der Joden?

Ziedaar het tragische begin van Paulus' grootsche loopbaan.

Eerst moet hij drie jaren niet werken, maar wachten in Arabië.

Eindelijk zet God hem vrij, en mag hij in Damascus gaan prediken. . . . Maar hij wekt der Joden hartstochtelijken haat, en moet vluchten om zijns levens wil.

Hij gaat naar Jeruzalem, brandende van begeerte om zijn mede-apostelen te ontmoeten. . . . Hij wordt koel en wantrouwend ontvangen. Nauw is dit lijden door Barnabas en Petrus weggenomen, of Paulus gaat, naar den dorst van zijn hart, den Christus prediken. . . . Wederom wekt hij der Joden doodelijken haat, en ten tweeden male moet hij vluchten om zijns levens wil.

„Ik zal hem toonen, hoeveel hij lijden moet om Mijnen Naam.”

Ten derden male moet hij nu zijn nauw aangevangen levenswerk afbreken, en vluchten. Ditmaal naar Tarsen, zijn geboortestad.

H. S. S. K.

SAAMHOORIGHEID.

nze tijd is op maatschappelijk gebied de tijd geworden van den klassenstrijd.

Dat is begonnen aan den kant der werklieden, die, om hun wenschen kracht bij te zetten, zich verbonden hebben tot vereenigingen, wel wetende, dat eendracht macht maakt. Daarop is gevolgd, dat de patroons eveneens zich hebben georganiseerd tot patroonsvereenigingen, om samen sterk te staan tegen de werklieden. En de twee klassen hebben elkander bestreden met de scherpe wapenen van werkstaking en uitsluiting.

En die strijd heeft reeds hier en daar geleid tot een vrede door vergelijk. In sommige bedrijven is het zóóver gekomen, dat patroonsvereeniging en werkliedenvereeniging in onderling overleg de arbeidsvoorwaarden en de loonen regelen, en de regeling voor een bepaalden tijd vastleggen in een contract. Tegen den afloop van dat contract, of desnoods tusschentijds, wanneer de omstandigheden er toe dringen, kan dan opnieuw worden geregeld.

Dit lijkt een goede oplossing van den strijd.

En toch is het niet de juiste oplossing. Want de vrede, die alzoo gesloten wordt, is toch altijd een gewapende

vrede. Een vrede, die het bestaan van twee partijen erkent, die dus den klassenstrijd doet voortduren, al is het middel van het contract oneindig beter dan de middelen van staking en uitsluiting.

Het is intusschen wel droevig, dat we zoover zijn gekomen, dat we den klassenstrijd erkennen. Die moest niet bestaan. En die zou niet bestaan, wanneer de maatschappij gedrongen werd door het beginsel van de liefde in plaats van door de zelfzucht.

Want werkgevers en werknemers behooren bij elkaar en niet tegenover elkaar. Wij moesten eens weer erkennen het beginsel van de saamhoorigheid. We moesten eens leeren, zooals de Schrift zegt, dat een iegelijk niet zie op het zijne, maar ook op hetgeen des anderen is.

Wanneer de werkgever zijn arbeiders beschouwt als zijn bijen, die voor hem den honing vergaderen, en wanneer de werklieden den patroon beschouwen als een gans, die zooveel mogelijk moet worden geplukt, dan houden ze zich aan het beginsel van Satan.

Maar wanneer de werkgever zijn personeel beschouwt als zijn medewerkers, voor wier belangen hij opkomt als voor de zijne; en wanneer de werklieden hun patroon beschouwen als hun vriend, wiens belangen hun belangen zijn, dan wordt voor beide partijen het beste gezorgd, of liever, dan zijn er geen partijen meer.

En nu weten we wel, dat in deze zondige wereld de dingen niet geregeld worden naar de Goddelijke beginselen. Maar toch is het zaak, dat Christenen althans ook in hun maatschappelijk leven zich laten leiden door de Goddelijke gedachten, en dat ze zich dus niet plaatsen op het standpunt van den klassenstrijd, maar van de saamhoorigheid. Werd dit beginsel meer uitgesproken en door de Christenpatroons en Christen-werklieden meer beleefd; dan zou het zijn invloed ook in de wereld uitoeffenen. De discipelen moeten immers zijn het zout der aarde.

En in elk geval zouden dan de Christenen hun plicht hebben vervuld.

Dat de wereld wel iets voelt voor het beginsel der saamhoorigheid, heeft dezer dagen Lloyd George getoond. De regeering, zoo zei hij op de conferentie ter bespreking van de arbeidsbelangen in Engeland, moet voor de belangen van het geheel werken, en daarom meende zij, dat de tijd gekomen is, om een regeling te ontwerpen, die een eind maakt aan de tegenwoordige onrust.

Hij deed een beroep op de conferentie, om daarmee een begin te maken door de benoeming van een gemengd comité, bestaande uit een gelijk aantal leden van werkgevers en arbeiders, met een voorzitter, door de regeering benoemd, en dat comité moet de verschillende kwesties bestudeeren.

Het voorstel van Lloyd George is door de conferentie aangenomen. De beide partijen kozen elk dertig afgevaardigden, en die zestig vormen nu één comité.

Dus thans niet een comité van werkgevers voor hun belangen, en een comité van arbeiders voor de hunne, maar één comité voor de gezamenlijke belangen.

Dat is een stap in de goede richting. Heeft Lloyd George, die bij den Bijbel groot geworden is, zich hierbij door de Bijbelsche gedachte laten leiden? Wij weten het niet. Maar het is zeker, dat, zal er een einde komen aan de tegenwoordige onrust, het niet moet geschieden op de wijze van Bolsjewisten en Spartaciërs, die de arbeiders alle macht over den arbeid in handen willen geven; ook niet op de wijze van den bijenhouder, die de bijen niet naar hun meening vraagt; maar dat het moet geschieden door samenwerking.

Laten we hopen, dat het Christelijk Sociaal Congres, dat in deze dagen samenkomt in Amsterdam, werken moge in de richting van de saamhoorigheid.

A. L.

Waar twee denzelfden weg door 't leven moeten gaan,
Daar doen ze dwaas, wanneer ze elkander tegenstaan.

SAAMHOORIGHEID.